

49de Møde.

Onsdag den 24. Januar Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for at fortsætte sit i Gaar afbrudte Foredrag.

Borgbjerg: I min Tale i Gaar Eftermiddags viste og godtgjorde jeg, at den Paastand eller, som Justitsministeren siger, Sigtelse, Anklage — jeg har stadig brugt det ganske jævne danske Ord „Paastand“ — jeg havde fremsat overfor den højtærede Udenrigsminister, var, at han som Direktør i „Det forenede Dampskibsselskab“ i Aaret 1916 havde spekuleret i sit eget Selskabs Aktier, hvad der vilde fremgaa af selve Landmandsbankens Bøger. Denne Paastand blev skriftligt formuleret i min Henvendelse til Justitsministeren af 28. November. Paa Grundlag af denne skriftlige Henvendelse lod Ministeren Undersøgelse foretage, og det er Dokumenterne fra denne Undersøgelse, Finansudvalget har begæret, idet Finansudvalget netop ogsaa udtrykkelig henviser til den Undersøgelse, der er foretaget paa Grundlag af min Skrivelse af 28. November. Og denne Paastands Rigtighed er godtgjort gennem Undersøgelsen, hvorfor ogsaa Spørgsmaalet om Bagmanden, som den højtærede Justitsminister sagde i Gaar, Hjemmelsmanden, hvilket Spørgsmaal jeg besvarede, i og for sig i Øjeblikket er ganske ligegyldigt. Thi den virkelige Hjemmelsmand i Øjeblikket, som er mere end tilstrækkelig overfor Offentligheden, Hjemmelsmanden for, at min Paastand er rigtig, er

den højtærede Justitsminister selv, idet han den 1. December meddelte Offentligheden en Erklæring fra Bankkommissionen, hvis tre Medlemmer, de Herrer Landsdommer Rump, Bankinspektør Green og Professor Birck, erklærer, at min Paastand er rigtig. Naar der derfor nu ude omkring paa Møderne maaske endnu en Gang eller to bliver Tale om Bagmanden eller Bagmændene, ja, saa vil alle, der indlader sig paa en Drøftelse deraf, simpelt hen kunne sige, at Bagmændene for min Paastands Rigtighed er de Herrer Rytter, Rump, Green og Birck. Bedre Navne kan man vel ikke forlange, i hvert Fald ikke efter den højtærede Justitsministers egen Formening.

Man har, ser jeg, særlig i Venstrepresen i Dag til Morgen undladt at referere, hvad jeg sagde i Gaar, med en Henviisning til, at det var ikke noget nyt, jeg fremførte. Nej, naar en offentlig Anklager — for stadig at blive i den højtærede Justitsministers højtidelige Sprogbrug — fremsætter sin Anklagetale, er der ofte ikke noget særdeles nyt deri, man kender det til Dels. Hvis det er ved Højesteret, det sker — og det er jo Højesteret her —, kender man det til Dels fra Landsretten eller Byretten, fra Pressens Omtale af Sagen. Men jeg vil alligevel sige til den ærede Venstrepresse, at hvis den vil referere, hvad jeg sagde i Gaar, og hvad jeg siger i Dag, vil det være splinternyt for dens Læsere og af den højeste Interesse, for de har aldrig faaet noget at vide derom før. Venstrepresen har systematisk holdt sine Læsere i Uvidenhed om Sagens Realitet, saa hvis den vil bringe virkeligt Nyhedsstof ud til sine Læsere, skal den referere min Tale. Jeg sagde endvidere i Gaar, at Grunden til, at vi fra vor Side havde rejst hele denne Sag, var den simple, at Regeringspressen ved Direktør Colds Udnævnelse til Udenrigsminister havde hævdet, at han var et særligt fint Eksemplar af Racen. Han var den rene Modsatning til de besmittede, hvilket skulde fremgaa af to Kendsgeneringer — det var det hele, man henviste til —, to Data. Den ene var Direktør Colds Interview i „Berlingske Tidende“ den 11. Juli 1916, hvorved han efter Regeringspressens Paastand dæmmede op for Jobberiet, hvorfor det ogsaa var rigtigt at